

Fire Veninder.

En Engelig ved Olg.

(Fortset.)

XII.

Mosby i Skole.

Sun havde ikke mindste Begreb om, hvem de var, men som en forlignelig Diplomat gjorde hun Forsøg paa at faa det at vide.

„Jeg skulde have været til Møde og hørt Pastor Waldens,“ begyndte hun; „men han har vist funnet hold mere end en Prædiken, siden jeg gif fra vort Telt; Møllen er vel næsten 11?“

„Ma nej,“ svarede de seende, „Møllen er kun 10 1/2. Deres Klaffen omkring og Søgen efter den rigtige Vej har ikke taget saa lang Tid, som De synes; men nu er det til ingen Nytte at gaa hen for at høre Pastor Waldens, da De neppe faar nogen Plads, desuden er han vist færdig med at tale for lange Tider; De maa hellere vente og følge med os hen at høre Fru Miller. Vi har nødt til at blive borte fra Pastor Waldens Foredrag, som maatte var noget af det bedste, vi faar at høre, men vi har saa meget Arbejde, som vi var nødt til at befrættige os med.“

„Har De virkelig taget Arbejde med Dem til Chautauqua?“ spurgte Mosby meget undrende og usikkert. „Hvis jeg havde været Dem, vilde jeg i disse to Uger have ladet Arbejdet være Arbejde.“

Den lille Bertinde lo.

„Chautauqua faar man Arbejde,“ sagde hun. „Det er noget, man maa være forberedt paa. Den Dame der skal have en Søndagskoleklasse paa Søndag, og Teltet tager megen Tid; tilførelsede skal vi hjælpe hende; men i Virkeligheden ser vi kun til.“

„Har De saa hørt ud af den?“ spurgte Mosby henrykt. „Det var jo netop, hvad hun ønskede at vide, hvorledes det var at arbejde.“

Den Dame, som var betænket som Søndagskolelærerinde, svarede, om man kan regne det for et Svar: „Er De Søndagskolelærerinde?“

„Nej,“ svarede Mosby og rødmede, idet hun søgte sig om et værdigt Barm, hvis Ansigt var lidt af med hende. „Nej, jeg er slet ikke laadant noget; men jeg kunde ønske at være det; jeg ved ikke, hvorledes jeg skal arbejde; men jeg vil gerne lære det.“

„Hil De arbejde for Herren?“ spurgte den samme Dame med et opmuntrende Smil.

„Ja,“ svarede Mosby, og blev endnu rødere ved denne Befendelse. „Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal arbejde, hvilket jeg jeg kun set, at jeg gerne vil; thi jeg har kun fundt min Kærlig fra i Gaar.“

Vigefom efter Aftale sluttede de fire Damer sig om hende og sagde hende med hjertelige Ord, hvor glade de var over, at kunne byde hende velkommen i Guds Børns Række og om muligt i Søndagskolearbejdernes Række. Arbejdet for Herren var stort, og Væben var Børns Krone, som ventede hver ærlig Arbejder efter end Dagvaar. De fortalte Mosby om deres Arbejde; de var alle Søndagskolelærerinder, og de havde lige siddet og talt sammen om Teltet for at faa det bedste Udbytte deraf til Børnene. De gæntog endog deres Samtale for den vidfarne Mosby, som ikke havde nogen Anelse om, at der i Bibelen fandtes en saadan Fortælling, som de nu udførte for hende.

„Vi var just kommen til Søndagmorgen i Forberedelsen af Teltet,“ forklarede den ældre Dame; „thi under Forberedelsen kommer der et Punkt, hvor en sand og ærlig Arbejder trænger til megen Hjælp. Naar man i sit Hoved har samlet og ordnet alle de historiske Begivenheder og andre Enkeltheder, trænger man til at kende den bedste Maade, hvorpaa man lettere og hurtigst kan opviede det over for Børnene, og her er det, at jeg ønsker Søndagskolelæreren at gaa til den levende Kilde selv for at faa Hjælp og Viddom. Vi maa bede, og maatte De har Vigt til at bede sammen med os?“

„Hvis jeg ikke forligger,“ svarede Mosby bevende og dog jublende glad.

Da for første Gang bøjede hun sine Arme sammen med Guds Børn og tog Del i den jævne, enfoldige Bøn. Ordene var ganske ligefremme og simple, saa at Mosby, som havde været en hemmelighedsfuld Udvandret for dette Sværgemaal, og som meget tvivlede om, at hendes fante Ønsken ene i Teltet kunde kaldes Bøn, søgte sig beroliget og trøstet.

Hvis dette var Bøn, det, som hun der hørte, saa var det at bede jo som at tale ganske jævnt og ligefremt med en far Ven, det var med fuld Tillid og Fortrolighed at bede om, just hvad man trængte til, og intet andet. Og det var netop, hvad Mosby trængte til at lære.

Der var staaet for den almarlige Guds Ansigt som hun langt frem i sin aandelige Udbragelse, og da de forlod Teltet for at gaa til Møde, havde hun i sit Hjerte satte den alvorlige Beslutning, saa snart der gaves hende Lejlighed, at gøre et Arbejde for Herren blandt Børnene i Søndagskolen, og hun vilde ligefom de nye Venner, hun havde truffet, bede Teltet ind i Hjertet og gøre hvad hun kunde, for at faa den i sit Hoved. Hvis hendes ængstelige og misnødvige Præst, Pastor Dennis, havde fundet sig ind i Aftensiden saa at hun kunde se denne Beslutning, ja mere, set den Kræft den skulde bære, vilde hans ængstede Sjæl have taltet Ud og taltet med Mod.

Opfødt af denne Beslutning som Mosby til Skolen for at høre Fru Millers „Det sikre Tilflugtssted“. Et Menneske, som havde været paa Ana, for det hører Guds Ord, kan være sikker paa at faa Besigtigelse deraf, og det erjærende Mosby og hja i fuld Maal.

Sun havde, skønt hun var saa ung, ofte været i Kirke og hørt et Missionsforedrag eller en Missionsprædiken; men hun havde berøft maatte hun hørt ti Sætninger og endda ikke ti sammenhængende Sætninger som et Ord hilt og her, men dog saa meget, at hun forstod, at der efter Mødets Slutning vilde blive Indsamling til Missjonen. Hvad Pengene skulde bruges til, naar de kom ind, hvad Missjonen allerede havde udrættet, og hvad de irendte endnu ventede, var noget, som Mosby ikke vidste mere om end hendes Stedehind derhjemme.

Derfor var det heller ikke saa underligt, at hun aldrig havde givet noget til Missjonen, endda hun havde rigeligt med Konvalescence. Alle saaledes, at hun ikke villet skulde have loat Pengene i Bøsen, hvad de end skulde være brugt til; men mange unge Piger

har den Bane at tro, at der er en Dag i Ugen, paa hvilken de ikke har Væring for deres Bøng. De skal ikke løbe noget, hverken Brodergarn eller Bunt, hvad skal de faa med Bøng, og de lader den blive hjemme. Saaledes var det lidt gaaet Mosby Shipleys, naar hun havde været til Missionsmøde, uden at hun egentlig havde haft nogen Hensigt med det.

Nu saa hun paa alt med helt andre Øjne; de samme Ting som hun havde hørt Søndreder af Gange før, saa nu helt anderledes ud. Hvor var det underligt at høre om de Mennesker, som forkyndte Evangeliet for de stakkels Hedninger. Sun havde ikke laadanne hommodige Tanker som Ruth Grifine, der mente, at Indsamlingen gif til at lønne Sekretærer og Kasserere. Nej, medens hun sad og lootede, lytte hendes Øjne og gløbede hendes Kinder; thi hele Missionsarbejdet lagdes klart og tydeligt frem for hende, og det gif hende til Sjerte.

Marbørdig nok gjaldt hendes første Samvittighedsfølelse ikke hende selv, men hendes Nader. Men han, den rige Mand, som ofte sad øverst i den Skibsflytte Stol, og som hverken Søndag eller Hverdag lod sin Tegnebog blive hjemme, gav rigeligt til Hedningemissionen?

Mosby kunde ikke bejære dette Sværgemaal. Vel var han betændt som en godgørende Mand, naar der kom Folk til ham med deres Indsamlingslister; men Mosby forstod nu, at en Vidragsliste, hvor hendes Naders Navn kom øverst, ikke var til sammenligning med en almindelig Kirkebøsse, der ikke talte højt om, hvor meget hver enkelt lagde i den. Medens Mosby forsøgte at lagge Planer om, hvorledes hun bedst skulde interessere sin Nader og faa dem til at give frivillige Vidrag, gif hun Glip af nogle Sætninger i Talem, men vakktes pludselig ud af sine Planer ved at høre nogle forberedende Udtalelser af Taleren:

„Det vilde i enhver Husstandning være let at spare nogle Gælder, Kager og mange andre Delikateser og i Stedet lagge disse Værdi i en Missionsbøsse. Ja, der er mange unge Piger, som ikke giver dem Tre om Ugen, endda de adskler mange flere Kroner bort.“

Det rige, forvante Mød steg op i Mosbys Kinder. Gælder laa hende fjern, men Kager, boede der ikke en Kæmpe, som hun hver Dag kom forbi, naar hun gif ud, og kunde hun vel gaa forbi hans Butik uden at skulle ind for at smage paa hans Kager? Da hun nu en Gang havde begyndt at udregne, hvor mange uventede Pengene hun gav ud, havde det nær ikke faaet nogen Ende med hendes Ødelshed. Sun holdt saa meget af Konfekt, for ikke at tale om Appelfiner, de skinnende, gule Krugter, som overalt fristede Det, hvor hun gif forbi.

Uallige var hendes Anfættelse og Kald i den Retning, — hvem havde nogen Sinde tænkt paa, at der var noget andet i, at hun trafstedt sig selv og sine Veninder, naar hun mødte dem. Men det var ogsaa sandt, at hun aldrig havde givet en Tre til Missionsarbejdet blandt Hedningerne.

„De giver ikke fem Tre om Ugen,“ sagde Fru Miller. Det var altsor sandt; Mosby havde ikke givet fem Tre om Ugen, — ikke en Gang fem Tre om Aaret, — hun havde ligefrem tagt at være uvidende om, at der trængtes til Pengene i den Retning. Men hun havde jo heller ikke for været troende, hun havde ikke haft Hjet opladt for, hvad Jesus havde gjort for hende, saa at hun havde faaet Træng til at gøre noget for ham.

Men der var mere i Vente for Mosby. Taleren berørte et andet Punkt, hvor mange Damer adskler meget, nemlig Skindhandlister, idet hun fremhævede, at nogen Sparomhed i den Retning vilde forøge Missionskasserens Beholdning mere end tre Gange. Ingen kunde bekiemt daavise, at Fru Miller særlig havde ment Mosby Shipleys, og dog søgte hun sig mere ramt end nogen anden. Hvis der var noget, som Mosby brugte Pengene til, saa var det Skindhandlister; de skulde være aldeles uløselige baade i Kærve og Kvalitet, og hun faseriede dem uden videre, blot der gif en Smaa af eller som en lille Kæmpe i. Det var mærkeligt, at Fru Miller just skulde vege herpaa, og at Mosby skulde søle sig ramt.

Den Waade, hvorpaa Mosby blev opdraget, var ogsaa mærkelig. Det er meget vidstomt, og et helt Kærs Liv i Hjemmets Lufning og i Menigheden der vilde kunne have fremkaldt saa flere Uvæltninger og været til saa stor Betsigtigelse for hende som den simple Fortælling om „det sikre Tilflugtssted“.

Der Fru Miller havde sluttet, havde Mosby i sit lille rolulente Hjerte lagt en Plan til Rette, som heretter skulde bringe hende i nær Forbindelse med Missionsarbejdet, — ikke ligefrem en Plan om personligt Arbejde, indtagen Skindhandlister og Tilfrierer; men hun vilde med Herrns Hjælp begynde et helt nyt Liv. Undertiden er det beklageligt nok, at Mennesker ikke kan lase i andre Sjerte og være Rindne til, hvad der foregaar. Hvis Fru Miller, da hun sluttede sin Tale, kunde have set Mosbys alvorlige Bille og Forsæt, at vilde lase sit Liv Herrns Hertilighed til Ved, og havde hun vidst, at det var set ved hendes Ord, vilde hun være gaaet tilbage til sit Telt dobbelt glad og taknemlig.

Da hvis den misnødvige Pastor Dennis havde læstet en Aft af Aftensidens Sjert og set Mosby Shipleys frimodige Betsigtigelse midt i Menighedsarbejdet, vilde han sikkert have glædet sig.

Men maatte det er bedre fremt at lagge alle Væltninger og alle Sorger i den Naderhaand, som lyver alt, og med Fred og Frimodighed hja:

„Hun kender Enden fra Begyndelsen af.“

XIII.

Fortset.

Naar Folk gaar ud med det Forsæt at faa en beklagelig Tid — uden at tage Hensyn til andres Mening og Planer — fort laa, at lode, som om andre ikke var til, gaar det i Realen op for disse forlurante, at de har begaaet et Fejltag.

Curie Mitchell behøvede ikke hele Dagen for at overbevise sig om, at Chautauqua ikke var enebestodende med ubestaaet Fornøjelse og Glæde. Som man huffer, stiftes hun fra sine Veninder tidlig om Morgenen og gif ud for at finde noget morsomt og fornøjet. Sun troede ikke, at hun skulde gaa ene, men at hun skulde gaa Ruth med sig, eftersom hun ikke kunde undværlig se det, at hun var nødt til at gaa til Mødet for at referere Talerne. Men Ruth blev pludselig fridid, noget, som ellers ikke forekom hos hende, og valgte at gaa med til Mødet, og da hun saaledes togte hende, og hun

de Curie Regning paa Mosby som sin Forbundsfaelle. Men til hendes store Forbavselse vilde Mosby sig at være dobbelt bekiemt. End ikke Smiger, hvortil Curie nedlod sig, gjorde mindste Virkning. Sandt nok fremførte Mosby intet mere vægtigt Bøis, end at det saa ikke godt ud at komme til Chautauqua og faa Bliver borte fra Møderne, og Curie maatte saaledes gaa ud for at lede efter noget morsomt.

Nu er det imidlertid saaledes, at det morsomme ikke lader sig finde, blot man søger derafter. Derfor fik Curie Lov til at gaa frem og tilbage mellem Teltene, indtil hun løb ganske vild i den indviklede Labyrinth, rev sin Hjole itu paa en Luff og blev siddende fast med den ene Fod i noget Morads til Stade for hendes Sto og Sumner, og endnu havde hun ikke fundet, hvad hun søgte. Alere Gange kom hun hen i Nærheden af Mødestedet, en Gang saa nær, at hun hørte noget af Talem; men da hun om Morgenen saa bekiemt havde næret at gaa med, vilde hun troelig holde fast ved sin Beslutning, skønt hun var mest tilbøjelig til at gaa til Mødet. Hun vedblev altsaa at vandre omkring mellem Teltene for at finde noget interessant, men det, hun fandt, tjente kun til at gøre hende ærgerlig.

I et Telt sad en Særr og Dame højet over en Bog og talte alvorligt sammen. De saa ganske interessante ud, og Curie begyndte at haabe paa, at hun stod ved Udviklingen af sit Maal; men disse to talte om intet mindre end Teltet til den kommende Søndag, og skønt hun kun opvædt sig i deres Nærhed nogle Minuter, luffedes det hende kun at opfange enkelte Ord, Raabe paa Stedet i det fjerne Judaa, der i hendes Eren led som Raabe fra Tufind og en Nat, og saa optagne var de, at de ikke kendte Curie den mindste Tanke.

Sun gif da høilig skuffet herfra. I det næste Telt sad en fem, seks Damer. Her staaede hun igen; thi her var i det mindste nogle Mennesker, der ligefom hun var trætte af disse mange Møder, og derfor var de blevne deraf for at faa sig en lille Paaske sammen. Hvem kunde vide, om Curie Mitchell kunde komme ind i denne Kreds og gøre interessante Befendelser? Sun gif nærmere og staaede for at høre, hvad de talte om. Sun hørte en iblandt dem, bede om Betsigtigelse over Søndagskolen paa Søndag, og at Herren ved sin Helhjagand vilde oplyse Teltet for dem selv, saa at de kunde have noget at sige til Børnene.

„Hvad mon det er for en Telt, der er saa forlærdelig vigtig?“ mindede hun, idet hun sønt ned i Mindderet og lagte at komme bort herfra uden at gøre Mine til at vilde forsøge flere Telle. „Har man nogen Sinde hørt saa mange Udvævelser for en Søndagskolelæst? Disse Mennesker handler uforsat, som om intet var saa vigtigt som Søndagskoler; jeg er vis paa, at det er første Gang, der er gjort saa meget Bøsen for at lære en halv Snes Vers til at genfortælle nogle Børn. Jeg sender da nogle Søndagskolelærere hjemme, som har tagt paa Vejen til Kirken, at de ikke vidste, hvor Teltet stod. Jeg kunde lide at vide, hvor denne meget omtalte Telt staa; den næste, jeg møder, spørger jeg deraf. Jeg staaer og spørger: „Hil De ikke være saa god at sige mig, hvor Teltet staa?“ Og Curie brast i Latter over sin egen Dumhed. „Det kommer en Særr, som ser ud til at vide alt, og jeg har set ham mindst en halv Snes Gange i de Dage, jeg har været her. Han ledede Sengen i Gaar, maatte han kun faa smage. Nu vil, jeg forligger, hvad han ved, og hvis han ikke ved noget, vil han blive forlegen og forviret og tro, at jeg er en meget virksom ung Dame.“

Et Forsæt tro staaede hun virkelig den Særr, som med raffe Skridt gif ned ad Søien, og spurgte meget høfligt: „Hil De ikke være saa venlig at sige mig, hvor Teltet til paa Søndag begynder? Jeg har været saa uheldig at glemme det.“

Sun tænkte sig ikke om, han svarede ikke, hvad hun mente, men svarede roligt: „Det femte Kapitel fra det femte til femtende Vers. Det er let at husse, fem helt igennem; det er en lang Telt og vanskelig at lære. Skal De have Møse nu paa Søndag? Men De maa virkelig komme til Forklaringsmødet i Morgen tidlig; thi her vil De faa en god Hjælp. Er det ikke et godt Maal?“

Da dermed gif han. Støvet Spor af daarlige Sumner forsvandt fra Curies Ansigt, og i Stedet for brast hun i Latter. „Det femte Kapitel og femtende Vers, men af hvad?“

Sun havde ikke mere Anelse herom, end Anglene, der forværed over hendes Hoved, og han troede, at hun vilde, hvilket Hensigt af Bibelen, der for Udviklingen brugtes til Søndagskolelæstterne.

„Hvem mon han er?“ tænkte hun, medens hun morede sig over, at hun blev antaget for en Søndagskolelærerinde, der skulde komme til Forklaringsmøde, og sølgende sin næste Indfølelse, staaede hun en gammel Særr og spurgte, idet hun vejede paa den Særr, der gif noget i Hørvejen: „Var saa god at sige mig den Særrs Navn der. Jeg kan ikke husse det.“

„Det er Professor Sherwin fra Newark,“ svarede den gamle Særr. „Har De hørt ham yngre?“

„Ja.“

„Det er ogsaa værdt at høre, men har De hørt ham tale?“

„Nej.“

„De vil i hvert Fald nok faa Lejlighed dertil; men jeg skal sige Dem, for at lende ham til Bønds, maa De høre ham bede. Thi Væben er den rette Kraft i et Menneske. Lad mig høre, hvorledes en Mand kan bede, og jeg ved, hvorledes han taler.“

Nu havde Curie faaet mere Underretning, end hun brød sig om, og derfor vovede hun ikke at gøre flere Sværgemaal, men staaede sig hen til sit eget Telt, hvor hun satte sig paa Sengen; thi hun maatte fatte sin ene Sto til Lærr. Sun hvede omhyggeligt den trefantede Hilt i sin Hjole sammen, medens hun spekulerede paa, hvad hun nu skulde foretage sig; thi Dagen var lang her i Chautauqua.

„Jeg gaar til Møde i Eftermiddag,“ sagde hun bekiemt. „Jeg maa se at faa at vide, hvor Søndagskolelæstten staa.“

Derpaa satte hun sig til at skrive et Brev til sin Broder Mikard, som var to Aar ældre end hun og hendes bedste Besøger, naar hun var ude for at søge efter Kernelæstter.

maa man stunde sig at faa sin Koraphy op for at faa sine Sat for de første Draaber af en ny Stykke. For det andet er her de mange Møder, og her er ikke Tale om Udvættelse paa Grund af Bøstet. Men det er helt morsomt at se, hvor Hoff løber af Sted, saa snart Møderne ringer, enten det saa regner, eller Solen skinner. Takt dig, Mikard, Mosby Shipleys gaar til Møde i Regnvej for at høre en Mand tale om, jeg ved ikke hvad. Jeg gif selv med, fordi man skal tage sig noget for, og den høje Møde her i Chautauqua er at gaa til Møde.

Jeg fortaar slet ikke Mosby, hun er slet ikke, som da hun var hjemme. Jeg tror, at de mange løsende Eksempler omkring hende indvirker paa hende. Du ved, at hun var altid saadan et godt lille Lam, som man kunde faa til alt.

Marion refererer Talerne, og hun er meget flittig; hun er underlig, Mikard, hun foregiver at være vantro, og saa ved du ikke, hvor hun bliver vred over det mindste, som synes at være en Betsigtigelse mod Kristendommen.

Ruth er sig selv lig, rolig og værdig, kun et Jordstykke kunde vist formaa at raffe hendes No.

Jeg har haft en morsom Oplevelse nu til Morgen. Jeg er bleven antaget for at være en Søndagskolelærerinde, der havde været saa uheldig at glemme, hvor Teltet til paa Søndag begynder. Jeg gør ogsaa nye Befendelser; thi en Professor Sherwin gav mig Raad angaaende Teltet, saa at jeg nu er blevet dobbelt usjærrig end at vide, hvor den staa.

Har du vidst, at Søndagskolelæstter var saadant noget mærkeligt? Den til paa Søndag maa nu være høst mærkelig; thi alle Mennesker her taler om den, og jeg traf i Morges nogle Damer, som endog bad for den.

Der er noget andet, som jeg hørte, og som interesserer mig meget, nemlig at de alle har samme Telt. Er det ikke mærkeligt at tænke sig, at saa mange Søndagskolelærere taler med Børnene om de samme Vers af Bibelen? Lad os en Gang tænke os, at du og jeg er gode Venner, og vi er mange, mange Mil fra hinanden, men begge er vi Søndagskolelærere, vilde det saa ikke være morsomt at skulle arbejde paa samme Telt? Lad os forsøge det. Du staaer dig at vide, hvor Teltet til paa Søndag staa, og det samme gør jeg; du skal saa skrive til mig, hvilke Tanker du har faaet ved at tænke over den, og jeg skriver til dig, hvad jeg tænker. Vil du gaa hen i Søndagskolen paa Søndag? Jeg kunde have Vigt til at være hjemme for at se den Udvigt det vilde være, nu skal jeg imidlertid se at finde mig en Lærerinde.

For lille Mosby er saa sød og elstværdig som aldrig før, og vi kan tro, at jeg er forbanet. Jeg havde ventet, at hun skulde gøre os Udvættelse hurt og fedelig; men i Stedet for er det den hvide Jurt, som er den mest ubehagelige, naturligtvis undtagen Curie Mitchell. Ser blev hun afbrudt ved, at en Særr pludselig viste sig i Teltet og spurgte: „Er De Kærsen Nider?“

„Nej,“ svarede Curie hurtigt, medens han saa forbalet og forlegen ud.

„Men er det heller ikke hendes Telt? Det er ledeligt, at jeg forlurer Dem, men jeg er bleven sendt ud for at lede efter hende, der er nogen, som ønsker Raad hos hende. Jeg kan maatte give Dem en Hilsen til hende?“

„Det er slet ikke hendes Telt,“ svarede Curie med Forsøg paa at holde sin Latter tilbage, „og jeg har ingen Anelse om, hvor hun bor. Jeg vilde gerne give hende en Hilsen, hvis jeg kunde, men jeg har aldrig set hende os faar vist heller ikke den Fornøjelse.“

„Saa maa De undværlig mig, men Kærsen Nider er beklævet paa usjærrig for mig, at jeg troede, jeg fandt hende i Dem. Det gør mig ondt, at jeg har forlurret,“ derra: d bukkede han og gif.

Atter var Curies Ansærrighed nat, — denne Gang efter at se Kærsen Nider.

„Sun maa være en Arbejder,“ filosoferede hun; „thi hun lagde jo, at der var nogen, som ønskede hendes Raad. Men hun er Søndagskolelærerinde.“ Sun maa i hvert Fald være ung, hvis hun ligner mig. Nu har jeg to Grunde til at gaa paa Søndagskolen paa Søndag, først for Teltet, som staa i femte Kapitel fra femte til femtende Vers i noget, og saa for at se Kærsen Nider.“

„Det mon tænkte saaledes, lagde hun Brevet i Skovlotten, for at det kunde komme med Eftermiddagspost, uden at staae det en Tanke, om det, hun havde skrevet deri, vilde komme til at være frugt, uden at beklæve sig det mindste om, hvilken Indfølelse der vil, men læstes ind paa ved tilfældende Misfortaeller, vilde saa paa hendes Arentid.

XIV.
Den nye Værr.

Curie vendte sin Bude og vovede de svaromme Njer i denne, medens hun drømmede noget om, at den var temmelig haard, idet hun atter lagde sit Hoved paa den.

„Det er underligt,“ begyndte hun lidt efter. „Jeg har intet jeg har bekiemt mig til af gaa til Møde, skal jeg i Stedet for være nødt til at sige i denne haarde Sent, plaget af Svedpine, og jeg, som aldrig har kendt dertil før.“

„De Trosfølses Vej er haard,“ svarede Marion og skrev roligt videre. „Hvis du ikke havde løbet om paa egen Gaard i Gaar, men var gaaet med til Møde som en god Kristen, havde du ogsaa været rask i Dag.“

„Jeg tror, at du sidder øve om Ratten og studerer din Bibel for at have Skriftsteder rede at sille til Folk, der er søge,“ saaledes led Curies halvt søgende, halvt nærtige Svar.

Marion viffede roligt et Ord ud, som efter hendes Mening ikke var udvættelse nok, for hun svarede: „Jeg er ingen Bibel, mit Barm, saa din Mistante er ganske usjærrig.“

Curie rejste sig op paa Albuén uden Senfon til Svedbænnen og Edifficomflagene, som dermed faldt af.

„Har du ingen Bibel?“ spurgte hun forbalet.

„Ja, saa fattig er jeg, min lille Udvættelse; jeg haaber, at du er mere from og ejer et fint Eksemplar? Hvor mange Kapitler laer du om Dagen?“

Curie laade sig atter, medens Mosby tog Dufflone op og bandt dem om hendes Pande.

(Fortset.)